

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. augusztus 6.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR HARCÁBAN HARCOLNI

Énekek: 121; 471

Lekció: 2Mózes 17,8-16

Alapige: 2Mózes 17,8-16

Azután eljött Amálék, és hadakozott Izráel ellen Refidímben. Mózes azt mondta Józsuénak: Válassz ki nekünk férfiakat, és menj el, ütközzél meg Amálékkal. Holnap a halom tetejére állok, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogy Mózes mondta neki: megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy amikor Mózes fölemelte a kezét, Izráel győzött, mikor pedig leeresztette a kezét, Amálék győzött. Ezért mikor Mózes keze elnehezedett, követ hoztak, és alája tették, hogy arra üljön. Áron és Húr pedig tartotta a kezeit, egyfelől az egyik, másfelől a másik, és fölemelve maradt a keze naplementéig. Józsué pedig leverte Amálékot és népét fegyver élével. Azt mondta az ÚR Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül egy könyvbe, és add tudtára Józsuénak, hogy mindenestül eltörlöm Amálék emlékezetét az ég alól. Ekkor Mózes oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én zászlóm”. És így szólt: Megesküdött az ÚR, hogy harca lesz Amálék ellen nemzedékről nemzedékre.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, áldunk téged, hogy a nagymeleg nyári napokon is tapasztalhatjuk, te megtartó Isten vagy, aki felhozod napodat jókra és gonoszokra, esőt adsz igazaknak és hamisaknak, és ha nehéz is elhordoznunk talán, de tudjuk, hogy javunkra válik minden. Arra kérünk, Urunk, hogy a te isteni jelenléd a gyülekezet közösségében mindenképpen üdítse föl lelkünket. Lehet, hogy fizikailag fáradtabbak vagyunk a munkanap végén, de szeretnénk, Urunk, lélekben megerősödni rád figyelve. Kérünk, hogy a Jézusról szóló evangélium üzenete ma is ragyogjon fel.

Gondolunk azokra a testvéreinkre, akik betegek, kórházban vannak, műtét előtt vagy után, akiknek nem is olyan könnyű a nappal vagy az éjszaka. Kérünk, segíts nekik. Olyan nagy ajándék, hogy az apostolnak azt mondtad: elég néked az én kegyelemem – ezt kérjük számunkra. De Urunk, ezt a kegyelmet kérjük, ha éppen mi is most erre szorulunk. Köszönjük, hogy bőséges nálad a kegyelem, a szabadítás.

Hallgasd meg imádságunkat, fogadd kedvesen hálaadásunkat és szólíts meg bennünket Szentlelked által igéden keresztül, Atyánk, az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Ha a testvérek jártak már a hivatalban a belső szobában, amit mi fiatalok között úgy viccesen is a zöld foteles szobának hívunk, akkor belépve, láthatják az egyik képet ott a fekete szekrény mellett, amely ezt a bibliai történetet mutatja, ábrázolja. A képen Mózes, aki egy botot tart kezében a kövön ülve, Áron és Húr pedig a kezeit tartják, a történetnek az üzenete pedig feliratként.

Ennek a történetnek az üzenete korábban engem mindig éppen ebből a szempontból ragadott meg, hogy milyen fontos az imádság, a közös imádság az Úr harcaiban. A személyes csendességben is, természetesen. Ugyanakkor most az lett fontos, ami az imádságot is megalapozza és amire ez a fajta imádság is irányul: Isten jelenlétének a tudatosítása. A történetben mindenképpen látszik, hogy végig ott van az Úr, az Úr személye, és az is látszik, hogy nem annyira a harcot vívó Józsué cselekedete a döntő, hanem Mózesé, aki Istennek a jelenlétét, az isteni erő megnyilvánulását képviselheti. Ezt a történetet három egyszerű gondolatban vizsgáljuk ezért ma meg, hogy mit jelent az Úr harcában harcolni, miért is kell; mit jelent az Úr jelenléte tudatában harcolni; és az Úr győzelmében bízva, a biztos győzelem reménységében harcolni.

Amikor azt mondtam, hogy miért kell harcolni – kérdésképpen az első gondolatrészhöz –, az tényleg őszinte kérdés is, mert ha végiggondoljuk Izrael népének az egyiptomi szabadulása a tíz csapás során vagy különösen is a vörös-tengeri átkelésnél, azt láttuk, hogy ott nekik nem volt semmi harcuk, azt hirdette meg Isten nekik Mózesen keresztül: az Úr hadakozik értetek, ti veszteg legyetek. Most nem kellett harcolnotok, csak az Úr harcol. Aztán viszont olvassuk, hogy még mielőtt odaértek volna a Sínaihoz, az Úrral való szövetségkötési kapcsolat megállapított volt, a hétköznapi szükségek mellett Istennek tetszett ezt a harcot, támadást is megengedni, hogy megtanítsa a népét arra, hogy ki is az Úr, aki esetleges támadások idején is ott van. Most nem úgy szabadít, hogy maradjatok veszteg, majd én elintézem Amálekot, hanem az Úr az ő népével együtt, a katonákkal együtt harcol.

Miért kell harcolni az Úr harcait? Azért, mert sokszor – most tudatosan mondom így, hogy sokszor, mert a mózesi történetekben többször szerepel majd ez, meg gondoljunk a Kánaán elfoglalására majd a későbbi történeti eseményekre –, szóval sokszor az Úr úgy adta a győzelmet, hogy az övéi harcoltak. Az övéi harca eszköze volt a győzelemnek. S lehet, hogy esetleg mi is újszövetségi hívó népként úgy érezzük, hogy miért van annyi harc az életben, miért van ennyi küzdés. Ha azonban a Bibliát olvassuk az újszövetségi kijelentés fényében is, akkor is ez ragyog fel, hogy az Úr harcában harcolni, az kiváltság. Ha olyan lelkiületű katonák lennénk, mint egyes filmekben a híres egyszemélyes hősök is vagy háborús filmekben a különböző szakaszok, akiknek megtiszteltetés az, ha mehetnek harcolni a hazáért és lelkileg mindenképp ez jellemezne bennünket, akkor lehet furcsa lenne, hogy miért kell ennyit magyarázni, hogy harcolni kell. A nemes harcot nemcsak Pálnak, hanem nekünk is vívni kell.

Azt olvastuk a megelőző versekben, amikor Isten majd a kősziklából vizet fakaszt, Refidímnél van akkor is a nép, és hogy Izrael az Úr rendelkezéséhez képest az ő útjuk

rendje szerint vándorol és sátorozik. Isten népe tehát amerre megy, arra az Úr vezeti őket, arra kell menniük, és ők ezt komolyan veszik és tudják. A Sínai felé haladnak, ahol megtörténik a szövetségkötés és majd mennek, mehetek volna be pár hónap múlva az ígéret földjére, de a hitetlenség miatt végül is nem.

A pusztai vándorlás során derül ki, épp az amálekíták elleni harc miatt, támadás miatt, hogy Isten népét rögtön ott az elején támadás éri. Az amálekíták Ézsau utódai voltak, ez is lehetett esetleg az oka az ő orvtámadásuknak. Mózes 5. könyve 25. részéből megtudjuk ott a végén, hogy nagyon sunyi módon hátbatámadták Izrael népét, mert azért a harci szokás akkor az volt, hogy szemtől szembe harcolunk egymással, de ők sunyi módon hátbatámadták, a gyengék ellen mentek, amikor Izrael népe fáradt volt.

Persze ezen nem kell csodálkozni, hiszen az amálekíták mögötti sátáni, ördögi hatalom, az ellenség és a mögötte álló gonosz, az mindig egy céllal támad: elpusztítani az Úr népét. Hiszen ha Izrael népe elpusztul, akkor nem tud bemenni az ígéret földjére, tehát az Urat bántjuk, hogyha a népét bántjuk. És Mózes, nem olvastuk, hogy kapott volna bármi parancsot az Úrtól, hanem mint lelki vezető, mint politikai vezető harcba hívja a férfiakat, Józsuét pedig harcba szólítja szintén és ő lesz a vezérük. Itt szerepel először Józsué személye és tudjuk, hogy majd ő lesz valóban Mózes utóda és ő viszi be, illetve az Úr őáltala viszi be népét a Kánaán, az ígéret földjére.

Fontos tehát, hogy amíg az egyiptomi szabadulás, Vörös-tengeri átkelés az Úr harca minősítetten csak az övé, egyedül az Úr harcolt, addig itt már a népnek is, a nép katonáinak harcolnia kell. A lelki üzenet itt is fontos, hiszen az, hogy mi az Úrhoz tartozhatunk, szabadok vagyunk – Egyiptomot most lelki módon értelmezve – a bűn hatalmából, járhatunk azon az úton, a keskeny úton, amely vezet az örökség felé, a bűnbocsánat, az örök élet, a szabadság harcának a kiharcolása, az egyedül Jézus része volt, azért mi nem tehattünk semmit. Az „Elvégeztetett!” kimondása csak az övé volt.

Viszont az Úrral való járás, a hívő élet földi része – a Biblia tanítása szerint és erről volt szó a bevezetőben is – harcokat jelent. Sípos Ete Álmos tiszteletesúr mondta többször nekünk otthon ifiken is: azon csodálkozhatok, ha nem támad az ellenség. Azon csodálkozz, hogyha az ördög, a kísértő nem próbál téged, nem kísért, mert akkor lehet, hogy nem vagy a helyeden. Mert ha az Úr népe a helyén van, az Úr vezetése szerint éli az életét, lesznek támadások.

Viszont hallottuk többször is: ha harcolni is kell Józsuénak és a katonáknak, ez a harc akkor is az Úré. Itt is ő harcol – „harca lesz az Úrnak Amálek ellen”, most is és később is –, itt is ő harcol, csak eszközei lehetnek Józsué és a katonák. Józsué neve egyébként önmagában hirdeti ezt továbbá: az Úr megment, az Úr megszabadít. Az övéi, amikor harcolnak és tudják, hogy ilyen módon kell győzni, kellene győzni, nagyon fontos, hogy tudatosítsák, hogy az Úr harcában eszközökként veszünk részt, és az Úr adja a győzelmet.

A Római levél 16. részének 20. versében van egy nagyon bátorító mondat. Az apostol készül befejezni a Római levél kijelentésének a leírását, és ott az utolsó vers egyikében van ez a kijelentés: „A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen.” Emlékszünk, hogy Jézus eljövetele az ősi ígéret beteljesedése volt – az asszony magva a kígyó fejére taposott –, a sátán vesztett ellenség, Jézus végső győzelmet aratott rajta, de a földi életben a Jézuséit támadhatja.

S itt a Római levélben elmondja az apostol, hogy lehet, hogy támad a Sátán, de hol tartózkodik? A lábatok alatt. És mi jellemző az Úrra? Megrontja a sátánt a ti lábatok alatt hamar. Harc van, és lehet, hogy érzed, hogy néha talán mintha győzne az ellenség, de a legyőzött ellenség, az Úr népének katonáinak a lábuk alatt lehet legfeljebb. Nagyon fontos lett nekem most ez az igei gondolat. Nem azért, mert mi olyan erősek lennénk, hanem azért, mert ez az Úr harca, csak amikor részt veszünk ebben, akkor jó, ha látjuk, hogy hol van az Úr, ki az Úr, illetve hol van az ellenség, milyen minőségben tekintünk az ellenségre.

Végső soron pedig az ellenség támadása, az Amálek gonosz, sunyi támadása is része volt az Úr tervének és céljának. Mindenképpen elmondható, hogy az Úr rögtön az elején a pusztai vándorlásnak meg akarta ismertetni az övével, népével, Józsuéval is – aki majd később vezető lesz –, hogy ki is ő. Ha megismerik harc közben az Urat, hogyan harcol az Úr, akkor, amikor én is eszköze lehetek, akkor majd a későbbi harcok során is tudnak ennek a tapasztalatnak a valóságával, élményével harcolni. Ilyen módon mondtam, hogy Isten terve és célja volt. Nem véletlenül vezette éppen arra az ő népét, ahol az amálekíták félnomád törzsei tartózkodtak. Végső soron mindig az Úr van mindenek fölött, ezt ne felejtjük sose el, de a történet szempontjából ez most nagyon fontos. Tehát harc az Úr harcában.

A folytatás már sokkal egyszerűbb: hát ha tudom, hogy ez az Úr harca, én, illetve a testvéreim csak eszközök lehetünk ebben, akkor egy a lényeg. Hogy ennek az Úrnak a jelenlétét tudatosítsam magamban, tudatosítsuk magunkban mint nép, mint harcoló katonák. Józsuénak is tudni kellett mindazt, amiről most szó van és a népnek is. Meg kell nekik tanulni, hogy a harc az Úr jelenlétében zajlik és így kell harcolniuk. Nekünk református egyházunk címere miatt is még beszédesebb a Bibliának az az ismert mondata: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Tehát még a címerünk is arra fókuszál, hogy lássuk meg minden fajta élethelyzetben, hogy kinek a jelenlétében éljük a hívő életet, ha kell, a harcokat is.

Az is kiderült a történetből, hogy noha Józsué végezte a nehezebb feladatot, hiszen ő volt, aki a karddal harcolt, a katonákkal együtt, de a szabadítás, a győzelem szempontjából mégsem Józsué és a katonák személye és cselekedete volt a döntő, hanem Mózes cselekedetén van a hangsúly. Több szó esik Mózes tetteiről ebben a történetben. Az már ismerős, remélem, hogy amikor Mózes mondja, hogy az Isten botja – a Károliban az Isten pálcája – a kezében lesz, akkor ez nagyon beszédes, hiszen ez a bot vagy pálca volt az, amelyen keresztül Isten a jeleket erősítette, hogy Mózes az ő küldöttje, mikor a népe előtt meg kellett jelenni még Egyiptomban. Ez a bot volt az, amely által Isten az ő ítéleteit meghirdette.

Az isteni jelenlét és az isteni hatalom kifejezése volt az Isten botja. Ez a bot volt az, amivel megsújtotta a kősziklát Mózes a korábbi történet leírásában és a kősziklából víz fakadt. A bot tehát mindenképp jelképezte az Úr hatalmát.

Az az elnevezés viszont, ahogyan Mózes illette azt az oltárt, amit épített a győzelem után – az Úr az én zászlóm vagy hadijelvényem –, szintén fontos. Ez elnevezés alapján mindenképpen elmondható, hogy a Mózes kezében levő Isten botja, Isten pálcája mint egyfajta zászló, hadijelvény jelképezte azt, ahova, amely köré összegyűl a nép – vagy ha harcról van szó –, összegyűlnek a katonák. A hadijelvény, a zászló, amely köré összegyűlünk, hogy harcoljunk. Mózes a halom, a domb tetején állva ezt hirdeti, amikor felemeli ezt a botot, pálcát. Harcolunk, mert az Úr köré gyűlünk, tehát itt az Úr.

Az Isten jelenlétében, az Isten jelenlétével – „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” – harcolunk. Józsué és a férfiak küzdenek, még talán úgy is tűnik, mintha veszítenének. Hallottuk, hogy amikor Mózes keze meggyöngült, akkor Amálek került fölé Izrael népének. Úgy tűnt tehát, amikor látszólag, de nemcsak látszólag, valósággal is Józsué és az Izrael népe gyengének minősült. Győzött Amálek – így van a bibliában. Ezt olyan nehéz kimondani, mert hozzá kell tenni akkor a végső szót ahhoz, amikor az igazi győzelem végbe ment. Végső győzelem. Csatát nyerhet Amálek, amikor Mózes keze leereszkedett, de a végső győzelem akkor is az Úré.

Ezért fontos tehát, hogy az Úr jelenléte tudatában harcoljon Józsué, a nép, most is Isten népe, mi is. Különösen akkor fontos ennek a tudatosítása, hogy a zászló, a hadijelvény, ami köré összegyűlve harcolunk és az Úr hadijelvénye, szóval különösen akkor fontos ez, amikor éppen elbuktunk talán és úgy érezzük, hogy nekem nem megy a harc vagy félek a harctól. Már attól megijedek, hogyha az látszik, mintha veszély fenyegetne és inkább visszahúzódok, nehogy még a végén bántódásom legyen, nehogy a végén harcolnom kelljen valamivel vagy valakivel. Tudatosítani kell, hogy az Úr jelenlétében élek és most lehet, hogy harcolnom kell.

S meg kell említeni az ókortól fogva zsidó és keresztyén írásmagyarázók magyarázata alapján, hogy Mózes felemelt kezei – többes számban: a kezei –, mindenképpen jelképezheték az imádságot is. Itt hallottuk a felolvasásból is, hogy van, amikor Mózes keze, kezében a bot, és van, ahol a kezei kifejezés szerepel. És mindkét kezét tartotta Húr és Áron, amikor elgyöngült. Most nem akarok hosszan beszélni az imádság szerepéről, de mindenképp érintve, azt mondjuk ki, hogy Mózes imádságra felemelt keze a botot tartva azt hirdette, hogy az Úr jelenléte, az Úr hatalma ereje, az ő tette megnyilvánulása, amely az imádság útján lesz valóság a harcolók életében. Nem a Mózes imádsága a fontos, de ez is eszköze lesz annak, amit az Úr tesz. És az imádság mindig ez. Az imádság a hívő ember oldalán az Isten jelenlétének a tudatosítása: tudom, hogy kihez beszélek, tudom, hogy ő hallja, amit mondok. És az imádságot az Úr felhasználja a harcában. Ezért van a bibliában arról is szó, hogy imaharc.

Emlékszünk-e arra a történetre, amikor Jósafát király meghallja, hogy többszörös túlerőben jön az ellenség, már át is lépték a határt és jönnek Jeruzsálem ellen és ő fél, retteg, de aztán föláll a próféta és meghirdeti, hogy az Úr győzelmet ad és nem kell harcolnotok se. Ez az a történet, amikor kimegy Jósafát, a király a hadsereggel a harctérre, föláll a frontvonalra és nem a katonákat állítja előre, hanem a lévitás énekeseket meg zenészeket, akik most nem a templomi liturgiában énekelnek, zenélnek, hanem az Isten harcában akarnak énekelni, zenélni. Ha győznek, akkor győzelmi dal, ha veszít Izrael népe, akkor vigasztaló, bátorító dal legyen. De Jósafát azt mondta, nem, álljanak előre az énekesek és kezdjék magasztalni az Urat, hiszen megígérte a győzelmet, akkor biztos. Előre magasztalhatjuk Istent a győzelemért. Megszólal az ének, a hangszer és abban a pillanatban Isten ellenségeskedést támaszt az ellenség köreiben, úgyhogy ott nem kellett harconiuk, noha készek voltak, mert az imádság, a dicsőítő imádság ereje által Isten győzött.

Mózes felemelt keze tehát: az imádság útján harcol az Isten. Józsuénak a kardja is fontos meg a katonáknak az ereje, és benne van ez is a győzelemben. De az igazi erő nem az imádság, hanem az Isten ereje, amely az imádságon keresztül. Ezért fontos az imádság is természetesen. Pál az Efézusi levél 6. részében a lelki fegyverzet leírása után kéri a gyülekezetet, hogy imádkozzanak érte, hogy bátran hirdesse

az evangéliumot. Még egy példa, a Királyok 2. könyve 6. részében Elizeus imádkozik a szolgájáért, mert ő retteg, mert körbevette az ellenség azt a várat, ahol tartózkodtak, el akarták vinni Elizeust meg a szolgáját is. Elizeus már látta a láthatatlan angyalsereget, a szolga még nem, és Elizeus imádkozott, hogy: Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson. Lássá azt, hogy többen vannak velünk, mint övelük.

Az isteni győzelem ebben a harcban az imádság útján is tehát, és az is látszik, hogy segítségre szorul a lelki vezető, segítségre szorul, mert Isten azt hirdeti, hogy csak az ő kegyelme, segítsége által és a közös harc által adja a győzelmet. Józsué is a testvéreivel együtt harcol, és Mózes is a testvérével együtt harcolja a harcat ottan a halom tetején. Hangsúly tehát az Isten jelenléte tudatán. És az isteni jelenlétet, az Isten pálcája, botja képviselte, amely mint hadijelvény, hadizászló, ahol összegyűlünk és harcolunk. Ez az egyik jelentés-lehetőség. A másik pedig a felemelt imádságos kezek, hogy az imádság útján az Úr jelenléte.

Emlékezzünk arra, hogy amikor pár hónap múlva nem akarnak bemenni az ígéret földjére, mert a kémek, a tíz kém híradása olyan volt, amilyen, és Isten nagyon keményen megítéli azt a nemzedéket, akkor megijednek és azt mondják, akkor mégis csak megyünk, pedig Mózes, illetve az Úr figyelmezteti őket, hogy ne menjetez harcolni, mert nem lesztek veletek. Mózes 4. könyve 14. részében van ez, a 43. versben – megdöböntő – az Úr kijelentése említi Amáleket is, Amálek és a kananeus, akik ott vannak, győzni fognak, le fognak titeket győzni, mert nem vagyok veletek, ne menjetez harcolni. De mentek és vesztek. Az Isten jelenléte tudata, az Úrral együtt harcolni valósága abban a történetben nem volt meg, mert a nép nem az Urat követte. Ott van Amálek, az amálekiták ott győztek. Végső győzelmet arattak, hiszen utána tényleg nem mehettek be az ígéret földjére és az nagyon szomorú igazság volt.

Ha azonban az Isten jelenléte tudata ott van, akkor a győzelem biztos tudata is ott lehet. Ezzel zárjuk, ez a harmadik gondolatrész, hogy ez győzelem nemcsak a jelenben, hanem a jövőre nézve is. Isten csodát tett, szabadított, ebben része volt Mózesnek és a vele levőknek a halom tetején, illetve Józsuénak és a vele harcoló katonáknak a harctéren. Győztek, de utána mégis olvassuk, hogy Isten mit jelent ki Amálekról a távoli jövőről, amit majd végre is hajt Isten. Mózes oltárt épít, elnevezi – „az Úr az én zászlóm” –, illetve hallottuk, hogy megesküdt az Úr, hogy Amálek emlékezetét is eltörli.

Itt az utolsó vers a héber szöveg szempontjából nehezen fordítható, nem egyértelmű a szöveg jelentése, ezért hadd mondjam, amit az újfordítású bibliában is olvashattunk: mivel kezet emelt az Úr trónusa ellen, trónusára, ezért az Úrnak harca lesz Amálek ellen. Vagy egy ilyen fordítás is lehet, hogy: kezek emelkedtek az Úr trónusához, ezért harca lesz az Úrnak Amálek ellen. Én most azért akartam ezeket megemlíteni, hogy akármelyik jelentést is vesszük a szöveg alapján, mindegyik azt hirdeti, hogy az Úr harcol Amálek ellen nemzedékről nemzedékre. Az egyik jelentésben azért, mert kezek emelkedtek az Úr ellen, az ő népe ellen, tehát ott az ellenség emel kezet. A másik jelentésben pedig kezek emelkedtek az Úr trónusához, azaz az imádság, illetve a „megesküdt az Úr”, ahogy a Károli meg az új Károli-fordítás hozza, ez is azt hirdeti, hogy Isten valamit kimond ünnepélyesen.

A lényeg, hogy az Úr biztos győzelme most is és a jövőben is. És a biztos győzelem azért, mert megítéli az ellenséget, aki bántotta az ő népét. Még az emlékezetét is kiirtja. Emlékszünk, testvérek, hogy amikor eljön Jézus, akkor a végén a sátán is majd belevettetik a kénkövel égő tüzes tóba, ott a Jelenések könyvében, ami jelképezi

az ítéletet, a kárhozatot. Nem lesz emlékezete a sátánnak sem a végén, mert az Úr végső győzelmet arat.

Isten népe harcol, éppen benne van, tapasztalja a győzelmet, aztán lehet, hogy másnap vagy lehet, hogy még aznap egy újabb támadás és tapasztalhatom a győzelmet. S tudhatom, hogy holnap, holnapután, mindvégig a győzelmet tapasztalom, mert az Úr ezt megígérte. A győzelemben bízva és a győzelem biztos reményével a jelenben is és a jövőre nézve. Miért? Az Úr múltbeli nagy tettei, szabadítása háttérével. Amit itt tett az Úr, az majd a múltra nézve, az majd a jelenetekben és a jövőtökben határozza meg a harcaitokat.

Itt megint mondjuk ki: amit Jézus tett egyszer s mindenkorra, az meghatározza a mostani jelenünket és a jövőnket. Bármit is hoz a jövő, bármilyen harcaink lehetnek – talán még ma este is akár –, de lehet, hogy keményebb támadás ér bennünket, a győzelem biztos tudatában. Ezt kimondani persze könnyű így, de mikor benne vagyunk. Hány példát láthatunk a bibliában. És ne felejtjük el, hogy Józsuének kellett majd azután a fiak nemzedékét bevezetni az ígéret földjére és ott is harcok voltak. De ahogy az elején láttuk, az amálekíták elleni harcból is megtanulták, hogy harcolni kell, de az Úr jelenlétében. Itt az Úr velünk és ez az ő harca, ezért övé a győzelem is. Én szeretnék eszköze lenni, amit nekem kell tenni a harc során.

Ezért olyan fontos, hogy éppen ott a már említett Mózes 5. könyve 25. részében három versben Isten még a bemenetel előtt Józsuét és a fiak nemzedékét emlékezteti, hogy emlékezz vissza arra, hogy mit tett Amálek akkor és ott az atyáitok idejében és majd meglátod és majd lásd meg, hogy én mit fogok tenni. Azt mondja ki az utolsó versben, a 19.-ben: hogyha majd megnyugtat téged az Úr azon a földön, ahova bevisz téged, akkor akkor majd Amálek emlékezetét irtsd ki. Saulnak kellett volna ezt megtenni, de ő nem tette meg. De jelzem, hogy ezt mondja az Úr: ha majd megnyugtat téged az Úr azon a földön, ahova bevisz, akkor történik meg, hogy Amálek emlékezetét is eltörli az Úr.

Ebben azonban benne van, hogy megnyugtat az Úr téged. Pedig még ott volt Józsué előtt a teljes honfoglalás feladata, de már azt mondta az Úr, ha majd megnyugtat. Ezért mondom így: a győzelem biztos tudata, pedig most éppen veszítettem. Lehet, hogy éppen most Amálek győzött le és nagyon szégyellem magam, és úgy érzem, hogy nekem nem megy a harc. De ha az Úrra figyelek, ha az ő jelenléte, az ő kegyelme betölti az életemet, ha azt nézem, hogy mit tett értem az Úr Jézus, mit végzett el egyszer s mindenkorra, akkor megváltozhat. Ez nemcsak érzés, ez egy hitbeli látás, ez biztos reménység. Amálek veszte az ígéret földjére való bemenetel bizonyosságát hirdette, nemcsak az Úr tette, hanem az Úr kijelentése és ígérete miatt.

Abban bátorít minket ez az ige, hogy merjünk ebben az Úrban bízni mi is, merjünk hittel imádkozni, a harcainkat pedig valóban annak a fényében harcolni, hogy velünk az Isten.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt neked, mennyei Édesatyánk, hogy te a pusztai vándorlás során is tanítani akartad népedet önmagadról. Hogy ezt nemcsak szavaiddal, hanem tetteiddel is végbe vitted.

Urunk, az valóban nagy kiváltság, amikor engeded, hogy mi is harcoljunk a te harcaidban. Bocsásd meg, ha ettől megijedtünk, féltünk, bocsásd meg, amikor veszítettünk. Segíts, Urunk, bízni benned és rád tekinteni hittel. És a jövőnk szempontjából

AZ ÚR HARCÁBAN HARCOLNI

---

nem aggodalmaskodnunk, hanem bízni abban, amit te kijelentettél. Köszönjük, hogy Jézusé a győzelem most is.

Köszönjük, hogy amikor eljön az Úr Jézus, akkor kiteljesedik a veled való kapcsolat boldogsága örökkévaló módon is. Azt is látjuk, hogy Jézus eljövételét készíti minden, ami itt ellenség, ami itt gonosz. Köszönjük, hogy bármi, ami itt történik, a te akaratod és terved szerint és céllal ma is. És amiben a mi részünk a harcokat nézve, segíts győztesen harcolnunk egyénileg is és közösségként. Segíts, hogy egymást is tudjuk bátorítani, erősíteni, ha kell.

Kérünk, könyörülj meg azokon a testvéreinken, akik tényleg halál előtt állnak, hogyha ragaszkodnak hozzád, elveszik az életüket, de csak a földit, úgy tűnik, hogy ők a vesztesek, segítsd őket, hogy hűségesekek legyenek mindhalálig.

Könyörülj meg, Urunk, a kárpátaljai magyar testvéreinken, akik ott a tieid, a sok nehézség közepette is lássanak téged és tudják, hogy velük vagy. Adj ott, Urunk, megoldást, mi ezt kérjük.

Kérünk, Urunk, arra, hogy itt a magyar népünk életében is annyiféle nehézség, baj van, talán harcok is emiatt az életünkben, kérünk, hogy add nekünk a győzelmet. Szeretnénk téged képviselni addig, amíg lehet ebben a világban, hiszen a te kegyelmed Jézus eljövételéig áll.

És kérünk, hogy a mi személyes életünk harcaiban is add nekünk azt az erőt, lelkesedést, ami Józsué és Mózes része is volt ebben a történetben, de amit az Úr Jézus egyszer s mindenkorra el is végzett értünk. Köszönjük, hogy az Úr Jézusért lehet nekünk győzelmünk. Köszönjük, hogy ezért lehet reménységünk.

Hallgasd meg az imádságunkat, a csendben elmondott imádságunkat is most, kérünk, az ő nevéért.

Ámen.

471. dicséret

1. Fel, barátim, drága Jézus zászlaja alatt,
Rajta, bátran! megsegít és győzedelmet ad.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!

2. Lám, a Sátán serge talpon, szembetörni kész,
A legbátrabb harcosoknak bátorsága vész.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!

3. Szóljon a kürt, fenn lobogjon győzedelmi jel,
Így előre Jézusunkkal: néki győzni kell!
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!

4. Harci zajban, küzdelemben oldalunkon áll,
Benne higgyünk, ő segít meg szívünk harcinál.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!